

møde saamange indvirkede Spørgsmaal, at jeg virkelig, uden i mindste Maade at ville sige Noget til Forkleinselse for disse Synsmænd, ikke troer, at de ville være i Besiddelse af de Kundskaber, som udfordres til tilfredsstillende at kunne udføre dem, da de dog gaae ud paa endeel Beregninger. Jeg troer saaledes ikke, at Udvalget vil kunne være tilbøielig til at gaae ind paa den Hensætning, som den omtalte ærede Landstingsmand gjorde til samme i denne Retning; men jeg skal ialtsald bringe Sagen under nærmere Overveielse med de andre ærede Medlemmer af Udvalget.

Krump: Naar jeg hører, at Landvæsenscommissionerne paa flere Steder i Landet have havt Vanskeligheder ved Vandløbenes Regulering, saa formoder jeg, at de paa disse Steder have manglet en ganske anden Assistance end den, de kunne vente at faae af Vandsynsmændene. Sandsynligviis har der manglet dem en Profil, optagen over Vandløbene. En saadan har foreligget paa alle de Steder, hvor jeg har deeltaget i disse Forretninger. Amtets Veinspecteur har optaget en Profil over Vandløbene, saa at man tydelig har kunnet see paa ethvert Sted baade deres Størrelse og Udstrækning og de tilgrændsende Enges Udstrækning. Naar man da var paa Aastedet og befoer Vandløbene, var det aldrig vanskeligt for Commissionen at danne sig en klar Forestilling om, ikke blot hvorledes Arbeidet kunde udføres, men ogsaa om, hvorledes Omkostningerne kunde og burde fordeles, og det er navnlig lykkes mig, ved at fungere som Formand for en Landvæsenscommission paa et Sted, hvor 2 hele Pastoraters Beboere vare Lodseiere, at faae paa en eneste Dag en Forretning fuldført til alle Parters Tilfredshed, saa at ikke en Eneste var i nogen Grad misfornøjet. Men jeg maa tilstaae, at jeg kan aldeles ikke fatte, hvorledes disse Vandsynsmænd skulde kunne yde Landvæsenscommissionen mindste Understøttelse. Forsaaavidt ikke en saadan Profil over Vandløbene forelaa, vilde jeg foretrække at holde mig til et Kort, og med det i Haanden vilde jeg saa befare Vandløbene. Det vil være aldeles umuligt at faae Sagen ordnet, naar ved Vandløbene Omkostningerne skulde bedømmes stykkeviis; thi hvor-

ledes kunne Vandsynsmændene fra et enkelt Sogn sige, hvor stor Andeel de Lodseiere, som tilskøde dette Viløb, skulde bidrage dertil, hvorledes skulde de kunne udfinde det, naar de ikke have sat sig ind i, hvorledes Forholdet er i det Hele?

Thalbiger: Naar den sidste ærede Taler har bemærket, at det vil være bedre for Landvæsenscommissionen og Amtsrådet at have et Kort over Vandløbene og at befare disse med dette Kort i Haanden, end at raadføre sig med Synsmændene, saa kan jeg ikke forstaae, hvorledes disse Kort, som kun findes optagne over de større Vandløb, der ligge under Amtsrådets Resfort, skulde kunne tjene til nogen Veiledning med Hensyn til de mindre Vandløb, som komme fra forstieilige Sogne og falde ud i de større Vandløb. Jeg har ogsaa — for at holde os ved Exempler — flere Gange været med ved saadanne Forretninger. Vi have da havt fuldstændige Kort over de større Vandløb, men det har ikke været muligt deraf at bedømme, hvilken Nytte og Brug de mindre Vandløb kunde vinde af de større, enten ved Forandringer med Møller eller ved en ny Udrensning. Dette kunde ialtsald kun bedømmes ved Hjælp af Kort, naar alle Sogne havde Kort over de mindre Vandløb; da kunde Kortene maaffee vejlede noget, og ikke saa lidet endda. Men det er kun sjældent, at saadanne Kort findes over hele Sognes mindre Vandløb. Lodseierne have vel hver for sig Kort over deres Jorder; men de have ikke noget samlet Kort over de mindre Vandløb, hvor de falde ud i de større. Det er mig idetmindste bekendt, at Saadant ikke er Tilfældet i det Amt, hvor jeg har fungeret som Amtsrådsmedlem og Landvæsenscommissair. Det maa derhos erindres, at Landvæsenscommissionen jo ikke skal være forpligtet til at tye til Synsmændene; naar den selv kan gjøre det Hele, er det jo overladt til den, og saa have Synsmændene Intet at bestille med hele Reguleringen. Og overhovedet er det slet ikke ved Reguleringen, at man vil have Synsmændene med, men derimod naar det skal udfindes, hvem der skal deeltage i Omkostningerue.

Det er det retfærdige Princip, der er kommet ind i Forordningen 29de Juli 1846, at det ikke skal være som hidtil, at alene de, der